

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Iwona Wójcik**

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 r. sprawy o wykroczenie

D. M. s. R. i A.

ur. (...) w N.

obwinionego o to, że:

jako pełnomocnik firmy (...) Spółka z o.o. w N. ul. (...):

- w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy S. V. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy oraz umowy o pracę lub umowy cywilno – prawnej zawartej w formie pisemnej,

- w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy V. B. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy oraz umowy o pracę lub umowy cywilno – prawnej zawartej w formie pisemnej,

- w okresie od 31 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy A. G. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy oraz umowy o pracę lub umowy cywilno – prawnej zawartej w formie pisemnej

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

I. obwinionego **D. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących odpowiednio wykroczenia z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 2 kw i za to na mocy powołanych przepisów ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych,

II. na zasadzie art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 768/17

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 30 października 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony D. M. w ramach działalności gospodarczej (...) Spółka z o.o. z siedzibą w N. ul. (...) powierzył wykonanie pracy obywatelom Ukrainy w osobach: S. V., V. B., A. G.. Wskazani cudzoziemcy w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. wykonywali prace w miejscowości D. pod numerem 137, gdzie znajduje się zakład spółki (...). Praca ich polegała natomiast na odzysku stali poprzez sortowanie poszczególnych części opon tj. stali i gumy.

/ **dowód:** notatka urzędowa – k. 1, protokół kontroli legalności wykonywania pracy – k. 2-3, protokoły przyjęcia ustnych wyjaśnień – k. 8-11, kserokopie paszportów, wiz – k. 13-18/

Obwiniony D. M. powierzając ww. osobom wykonywanie wskazanej pracy nie posiadał zezwoleń na pracę wydanych przez właściwego wojewodę na wniosek firmy, nie wystawił również jako podmiot powierzający wykonywanie pracy „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki M., Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy”. Nadto obwiniony powierzył wymienionym obywatelom Ukrainy pracę bez ważnej umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej zawartej w formie pisemnej.

/ **dowód:** notatka urzędowa – k. 1, protokół kontroli legalności wykonywania pracy – k. 2-3, protokoły przyjęcia ustnych wyjaśnień – k. 8-11, kserokopie paszportów, wiz – k. 13-18/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, który jako wszechstronny i spójny pozwala na wyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności.

Obwiniony słuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do stawianych mu zarzutów, równocześnie korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 22).

Obwiniony prawidłowo wezwany, bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawę (k. 110).

Na podstawie analizy całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż za w pełni wiarygodne i stanowiące podstawę dokonywania ustaleń faktycznych uznać należy dokumenty zalegające w aktach w postaci notatki urzędowej, protokołów kontroli legalności wykonywania pracy, protokołów przyjęcia ustnych wyjaśnień, które to dokumenty ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktów, na których okoliczność zostały sporządzone, czy też które same stwierdzały. Co istotne, ww. nie były kwestionowane w toku postępowania i odzwierciedlają przebieg podejmowanych działań przez funkcjonariuszy straży granicznej oraz poczynione ustalenia legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców świadczących pracę na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. Wszak w toku kontroli ustalono, że obywatele Ukrainy w osobach S. V., V. B., A. G. faktycznie świadczyli pracę w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. na rzecz spółki (...). Jak sami bowiem przyznali w złożonych przez siebie wyjaśnieniach przed funkcjonariuszami Zespołu ds. Kontroli Legalności Zatrudnienia Grupy ds. Cudzoziemców (...) w T. - praca, którą wykonywali polegała na sortowaniu gumy i stali, pracowali po 12 godzin w systemie zmianowym, sześć dni w tygodniu. Co istotne, przyznali oni, że do dnia kontroli nie otrzymali żadnych dokumentów potwierdzających ich zatrudnienie (k. 8-10). W tym miejscu zaznaczyć należy, że owe wyjaśnienia zostały zaprotokołowane i podpisane przez ww. obywateli Ukrainy, po uprzednim zapoznaniu się z ich treścią. Idąc dalej, o tym zaś, że wskazani obywatele Ukrainy wykonywali pracę na rzecz spółki (...) świadczą nadto wyjaśnienia Ł. G. – również pracownika tejże spółki, złożone przed funkcjonariuszami dokonującymi kontroli legalności zatrudnienia. Otóż, z protokołu jego wyjaśnień wynika, że znał on dokładną datę, kiedy cudzoziemcy zaczęli realnie wykonywać pracę i na czym ona polegała. Istotnym dla niniejszej sprawy jest również fakt, że ze wskazanych powyżej protokołów wynika, że zarówno S. V., jak i V. B. otrzymali od pracodawcy wynagrodzenie za dwa dni pracy. Tym samym we wskazanym okresie obwiniony, jako osoba zatrudniająca i wypłacająca wynagrodzenie, powierzył wymienionym obywatelom Ukrainy pracę bez zezwoleń na pracę, bez ważnych umów o pracę lub umów cywilnoprawnych w formie pisemnej, co

jest jedną z form powierzenia cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy zdefiniowanej w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Tak zgromadzony materiał dowodowy - stanowiąc spójną i wzajemnie się uzupełniającą całość – pozwala na dokonanie kategoriycznych ustaleń, co do stanu faktycznego sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż obwiniony D. M. jako pełnomocnik firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. przy ul. (...):

- w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy S. V. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy, lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki M., Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy, oraz umowy o pracę lub umowy cywilno-prawnej zawartej w formie pisemnej;

- w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy V. B. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy, lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki M., Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy, oraz umowy o pracę lub umowy cywilno-prawnej zawartej w formie pisemnej;

- w okresie od 30 maja 2017 r. do 13 czerwca 2017 r. powierzył obywatelowi Ukrainy A. G. nielegalne wykonywanie pracy polegającej na odzysku stali, bez wymaganego przepisami zezwolenia na pracę wydanego przez właściwego Wojewodę na wniosek firmy, lub „Oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki M., Federacji Rosyjskiej lub Ukrainy” wystawionego przez podmiot powierzający wykonywanie pracy, oraz umowy o pracę lub umowy cywilno-prawnej zawartej w formie pisemnej.

Tym samym obwiniony wypełnił przedmiotowe i podmiotowe znamion zarzucanego mu wykroczenia z art. 120 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Przepis art. 120 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewiduje odpowiedzialność w wypadku powierzenia cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy. O odpowiedzialności za powyższe wykroczenie, można mówić tylko w przypadku rażących odstępstw od wymogów określonych w art. 2 ust. 1 pkt 14 w/w ustawy. Zgodnie z powołanym przepisem, nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca – oznacza wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 87 ust. 1 lub nie posiada zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, z zastrzeżeniem art. 88f ust. 1a-1c, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114, art. 126, art. 127 lub art. 142 ust. 3, z zastrzeżeniem art. 119 i art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Kwestie zatrudniania cudzoziemców zostały uregulowane w art. 87 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zgodnie z powołanym przepisem, cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, między innymi jeżeli posiada zezwolenie na pracę (ust. 1 pkt 12 powołanego przepisu).

W wyniku przeprowadzonej w dniu 13 czerwca 2017 r. przez kontrolerów Zespołu ds. Kontroli Legalności Zatrudnienia Grupy ds. Cudzoziemców (...) w T. ujawniono, iż w prowadzonym przez spółkę (...) zakładzie zlokalizowanym w miejscowości D. pod numerem 137 swoją pracę polegającą na odzysku stali, wykonywali obywatele Ukrainy. Mężczyźni ci wykonywali swoją pracę nielegalnie, tzn. bez wymaganego zezwolenia na pracę na terenie RP. Osobą reprezentującą kontrolowany podmiot był zaś obwiniony D. M..

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości. D. M. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego z: art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2013 r. poz. 1291). W chwili popełnienia czynu obwiniony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zagrożone jest karą grzywny nie niższą niż 3.000 zł. Orzeczona kara grzywny w najniższym możliwym wymiarze 3.000 złotych – przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej obwinionego, jest sprawiedliwa. Nie ma potrzeby wymierzania surowszej kary grzywny. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzenie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Mając na uwadze zasady słuszności, Sąd stosownie do przepisów z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.